

ACİL Mİ ?

Ferhat KARA

Aynaya hayretler içerisinde bakıyorum. Yüzümün sol tarafında, kulak memesi hizasından çeneme doğru inen kısmın tamamı nedensiz bir şekilde şişmiş vaziyette. En iyi ihtimalle esaslı bir yumruk yemiş gibi duruyorum.

“ Allah Allah ! Ne oldu anlamadım.Suratım birden bire şişti.”

“Hemen acile gidiyorsun.”

Gerçektende hayli şişti. Her ne kadar hastanelerden özellikle de acil servislerden pek haz etmesem de bu sefer kaçışım yok galiba. Hanımın ısrarcılığını da hesaba katarsak... Yine de bir şansımı deneyeyim.

- Sabaha kadar geçmezse giderim. Gece gece uğraşamam şimdi.
- Sabaha falan bırakma. Bak davul gibi oldu suratın.
- Haklısın galiba. En azından bir doktora göstereyim.
- Ben de geleyim. Rasim'e de haber verelim. Arabayla gideriz. Gece vakti taksi bulamayız şimdi.
- Tabii tabii, ara hemen. Hatta annesini de getirsin, tansiyonuna ölçtürür o da. Sen de gel. Sohbet, muhabbet edersiniz. Acile gidiyorum hanım, gece oturmasına değil. Yoldan taksi bulurum ben. Şu kimliğimi ver de çıkayım.
- Sen bilirsin. Ama muhakkak ara beni. Merak ettirme.

Taksi bulurum dedim ama cadde bomboş. Geri mi dönsem? Keşke evden çıkmadan önce duraktan çağırıyordım. Kafa kalmadı ki... Şu gelen taksi galiba.

- İyi geceler abi. Nereye gidiyoruz ?
- Acile kardeşim.
- Geçmiş olsun, hayırdır?
- Sağolasın. Yüzüm şişti durduk yerde.
- Of,of,of! Balon gibi olmuş. İnşallah çabuk bakarlar.
- Çabuk bakarlar diye acil servise gidiyoruz ya kardeşim. Adı üstünde acil servis.
- Adı öyle ama içerisi pek öyle olmuyor her zaman. Gidince anlarsın. İpini koparan oradadır şimdi.
- Benzetme biraz biçimsiz olmadı mı?
- Üstüne alınma abi. Sözüm meclisten dışarı. Kusura bakma.

Taksici canımı sıktı ama çabuk getirdi. Amma da kalabalıkmış burası. İğne atsan yere düşmez. Kayıt işlemi tamam. Sıramızı da aldık. Şu duvarın dibindeki teyzenin yanında bekleyeyim bari.

- Geçmiş olsun evladım.

- Sağolasın teyze sana da geçmiş olsun.
- Benim ağrım var.
- Neren ağrıyor teyze?
- Ağrım var. Her yerim ağrıyor işte.
- Geçmiş olsun teyze.
- Ağrım var. Çok ağrım var. Benim oğlanı aradım açmadı telefonu. Komşunun oğlu var o getirdi beni. Yalnızlık işte, kimse yüzüme bakmıyor. Geçenlerde...

Anlaşıldı, teyzemiz yalnızlıktan muzdarip. Anlat, dök içini. Nasıl olsa dinlenilmemeye alışkınsın. Sadece anlatmak, konuşmak istiyorsun. Dinlemesem dahi dinlermiş gibi yapar, arada bir kafa sallarım, anlıyormuş gibi derdini... Bu adam ne dikildi tepeme şimdi?

- Birader sigaran var mı?
- Al bakalım.

Pek hırpani görünüyor ama hasta gibi değil. Teşekkür bile etmeden kapıya yöneldi. Ben de dışarı çıkayım. Ne sıranın geleceği var ne de teyzenin susacağı.

- Teyze ben bir hava alayım dışarıda.
- Al oğlum al.

Biraz serin ama temiz hava gibisi yok. Yüzümün şişkinliği biraz hafiflemiş gibi. Eve dönsem mi? Buraya kadar gel, kayıt yaptır, sıra al, sonra geri dön. Olmaz, hanımın çenesinden kurtulamam.

- Birader bir sigara daha versene.
- Daha elinde ki bitmemiş.
- Yedekte kalsın diye. Senin gibi iyi insanlar pek gelmiyor artık acile. Zaten herkes sıkıntılı, sigara falan isteyince tersliyorlar.
- Sen buranın müdavimisin anlaşılan. Rahatsızlığın nedir?
- Maşallah yaban domuzu gibiyimdir ben. Kolay kolay hasta olmam. Ama illa bir dert ararsan... Kalacak yerim yok. Hava da serinlenledi malum. Postu buraya serdim ben de. Sigara diyordum birader, verecek misin?

Bu kardeşimizin derdi de evsizlik. Başının üstüne bir dam, ciğerlerine biraz duman arıyor o kadar. İçeri geçeyim. Sıra azalmıştır belki.

- Çekil çekil çekil ! Arkadaşım durma kapının önünde. Açın yolu. Kanamalı hasta! Açın yolu.

Sedyede yatan adamın durumu fena. Bu vatandaş da kapının önünü kapatmış bir de söyleniyor.

- Haydaaa, bir bu eksikti şimdi.
- Ne oldu?

- Görmüyor musun, yaralı getirdiler. Şimdi iki saat doktorlar bununla uğraşır. Biraz sonra akrabaları falan da gelir. Hele ki ölürse vay başımıza. Kıyamet kopar burada. Bir rapor almaya geldik, şansa bak, sabah oldu hâlâ buradayız.
- Neyiniz var?
- Neyim varsa var. Sana ne! Kafam bozuk, yarın işe gitmek istemiyorum, rapor alacağım. Var mı itirazın?
- Bana ne hemşerim. Ne bağıryorsun. Tövbe tövbe!

Yine teyzenin yanına gitmek en iyisi. En azından zararsız. Ses çıkarmadan dikileyim şurada. Ortama bak. Geldiğimden beri üç kişiyle karşılaştım; biri yalnızlıktan, diğeri barınaksızlıktan, bir diğeri haybeye rapor alma davasından gelmiş buraya. Acaba bunlar gibi neler var daha! Şu midisini tutan kadın ve kolu alçıda olan çocukla gözüme çarpan hasta görünümlü birkaç kişi dışında acil durumda kimse yok gibi. Taksicinin ne demek istediğini galiba anlamaya başlıyorum. Acil servis, gerçekten acil durumda olanların geldiği yer olsa, bu kuru kalabalık olmasa, en azından biraz daha düzenli yürüyebilir işler. İşte yanımda duran iki kişi koyu bir muhabbete dalmışlar.

- Sıra hiç ilerlemiyor.
- Acil hasta getirdiler biraz önce, ondandır.
- Vallahi Almanya'da böyle değil. Bir kere her şey düzenli, insana kıymet veriyorlar orada. Ama işte Almanya nerede, bizim memleket nerede.
- Orada medeniyet var. Gerçi eskiye bakarsan bizim buralarda düzeldi biraz ama hâlâ eksiği çok. Bir kere doktorlar başlı başına sorun. Mesela benim kulağım ağrıyor. İnternette araştırdım, iç kulakta iltihaplanma var. Orada bütün belirtiler yazıyor. Düşünüyorum hepsi var bende. Doktora söylüyorum, hiç orali olmuyor. İlla muayene edecek, sevk çıkaracak. Kobay olarak kullanıyorlar bizi. Acemi doktorlar sayemizde uzman oluyor işte.

Nerden baksan tutarsız bir konuşma. Karışmayayım diyorum ama... Yok bir çift laf etmezsem rahat edemeyeceğim.

- Birader İnternette hastalık teşhisi konulur mu? Yapma Allah aşkına. Sağlık bu, böyle kulaktan dolma bilgilerle riske girersiniz. Doktora danışmadan teşhis de tedavi de olmaz.
- Boş laf. Sen böyle düşünmeye devam et. Şu ilaç yazdırma işi olmasa hiç gelmeyeceğim de işte mecburen.

İnşallah çoluk çocuğu yoktur bu adamın. Yazık onları da sağlığından edecek.

- Allah ailene acısın.
- Anlamadım!
- Geçmiş olsun diyorum birader. Geçmiş olsun.

Neyse tartışmayı fazla uzatmadan kapıya yaklaşayım sıra bana geliyor. Seslere bakılırsa içeride olay var galiba.

- Ne demek bu ilacı yazamam kardeşim, ne demek yazamam? Ben yaz diyorsam yazacaksın. Sen benim kim olduğumu biliyor musun? Rektöre, müsteşara, hatta bakana kadar gider bu iş. Yakacağım canınızı. Sen de çekil be adam önümden.

Takım elbiseli adamın bağırtıları acil servisi inletiyor. İçerideki doktor ve hemşirelerle göz göze geliyorum. Bütün bu yükü sırtlanan ve oluşturulan sistemin sıkıntısını çeken bu insanlara karşı garip bir mahcubiyet hissediyorum. Bir uğraş da ben açmak istemiyorum başlarına. Sanırım sadece kendimin duyabileceği bir şekilde "Allah yardımcınız olsun. Allah sabır versin." diye mırıldanıyorum. Başkaca bir şey demeden arkamı dönüp kapıya yöneliyorum. Yüzümdeki şişkinlik aklıma bile gelmiyor. Ben dışarı çıkarken bir grup insan içeri girmeye başlıyor. Durdurup sorasım geliyor onlara:

"Durumunuz gerçekten acil mi ?"